

Sygn. akt XI W 3704/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 04 stycznia 2016 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy-Śródmieścia w Warszawie XI Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący SSR Monika Makowska

Protokolant: Karolina Kowalczyk, K. S.

Oskarżyciel publiczny: P. R.

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 20 listopada 2014 roku, 12 stycznia 2015 roku, 3 lutego 2015 roku, 13 kwietnia 2015 roku, 22 maja 2015 roku, 6 lipca 2015 roku, 01 września 2015 roku, 15 października 2015 roku, 24 listopada 2015 roku, 04 stycznia 2016 roku w W.

sprawy **K. H.**

córki W. i R. z domu K.

urodzonej (...) w M.

obwinionej o to, że:

1. będąc Prezesem Zarządu spółki (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. przy ul. (...), w okresie od 16.04.2013 roku do 13.02.2014 roku nie dopełniła obowiązku opłacania składek na Fundusz Pracy za ubezpieczoną E. K. za miesiąc marzec 2013r. od kwoty wynagrodzenia 3.493,21 zł brutto,

tj. o wykroczenie z art. 122 ust. 1 pkt 1 Ustawy z dnia 20 kwietnia 2004r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (Dz. U. z 2008r. Nr 69, poz. 415 ze zmianami oraz z 2013r. poz. 1650) w związku z art. 107 ust. 1 Ustawy z dnia 20 kwietnia 2004r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (Dz. U. z 2008r., Nr 69, poz. 415 ze zmianami oraz z 2013r. poz. 1650)

2. będąc Prezesem Zarządu spółki (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. przy ul. (...), w okresie od 16.05.2013 roku do 13.02.2014 roku nie dopełniła obowiązku opłacania składek na Fundusz Pracy za ubezpieczoną E. K. za miesiąc kwiecień 2013r. od kwoty wynagrodzenia 3.493,21 zł brutto,

tj. o wykroczenie z art. 122 ust. 1 pkt 1 Ustawy z dnia 20 kwietnia 2004r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (Dz. U. z 2008r. Nr 69, poz. 415 ze zmianami oraz z 2013r. poz. 1650) w związku z art. 107 ust. 1 Ustawy z dnia 20 kwietnia 2004r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (Dz. U. z 2008r., Nr 69, poz. 415 ze zmianami oraz z 2013r. poz. 1650)

orzeka

I. obwinioną **K. H.** uznaje za winną popełnienia zarzucanych jej w punkcie 1 i 2 czynów stanowiących wykroczenia z art. 122 ust. 1 pkt 1 Ustawy z dnia 20 kwietnia 2004r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy i za to na podstawie art. 122 ust. 1 pkt 1 Ustawy z dnia 20 kwietnia 2004r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy skazuje ją, zaś za powyższe czyny na podstawie art. 122 ust. 1 pkt 1 Ustawy z dnia 20 kwietnia 2004r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy w zw. z art. 9 § 2 kw, art. 39 § 1 kw odstępuje od wymierzenia kary;

II. na podstawie art. 624 § 1 kpk w związku z art. 119 kpw zwalnia obwinioną od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych i określa, że wchodzące w ich skład wydatki ponosi Skarb Państwa.

Sygn. akt: XI W 3704/14

UZASADNIENIE

Na podstawie całokształtu materiału dowodowego ujawnionego w toku rozprawy głównej Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

K. H. w okresie objętym zarzutami wniosku o ukaranie była prezesem zarządu spółki (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. przy ul. (...).

Sprawami spółki dotyczącym spraw finansowych i kadrowych w imieniu K. H. zajmował się jej mąż T. B. (1). Jednocześnie w okresie od stycznia 2012 roku do lutego 2013 roku spółka (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. współpracowała z Biurem (...). Współpraca dotyczyła sfery płacowej, kadrowej i rachunkowej.

Jedną z osób zatrudnionych w spółce (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. w okresie od 03 grudnia 2012 roku do 28 kwietnia 2013 roku była E. K.. E. K. podlegała ubezpieczeniu społecznemu i zdrowotnemu od dnia 03 grudnia 2012 roku do 26 kwietnia 2013 roku. Podstawą wymiaru składek była od stycznia 2013 roku do marca 2013 roku kwota 3 493, 21 zł, natomiast w kwietniu 2013 roku kwota 3143 zł.

W okresie od 16 kwietnia 2013 roku do 13 lutego 2014 roku K. H. będąc prezesem spółki (...) Sp. z o.o., nie dopełniła obowiązku opłacania składek na Fundusz Pracy za ubezpieczoną E. K. za miesiąc marzec 2013 roku od wynagrodzenia 3 493, 21 zł brutto oraz za miesiąc kwiecień 2013 roku od kwoty wynagrodzenia 3 493,21 zł brutto.

K. H. ma 45 lat. Z zawodu jest aktorką, bez stałego zatrudnienia. Mieszka w W.. Ma męża oraz dwoje dzieci na utrzymaniu. Jako stan majątkowy wskazała dochody w wysokości 10 000 – 12 000 zł, jednakże większość tego dochodu tj. ok. 10 000 zł przeznacza spłatę zobowiązań. K. H. nie była dotychczas karana oraz nie leczy się w (...), odwykowo ani neurologicznie.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie: częściowych wyjaśnień obwinionej K. H. (k. 143), częściowych zeznań świadka T. B. (1) (zapis audiowizualny rozprawy z dnia 15 października 2015 r., minuty od 00:16:24 do 00:41:13, k.187), zeznań świadka E. K. (zapis audiowizualny rozprawy z dnia 15 października 2015 r., minuty od 00:05:46 do 00:14:28, k. 187), zeznań świadka B. K. (k.192– 193), notatki służbowej (k. 1-3), oświadczenia (k. 2), kserokopii umowy o pracę (k. 3), wypowiedzenia umowy o pracę (k. 4), pisma z ZUS (k. 5), oświadczenia (k. 6), odpisu pełnego z rejestru przedsiębiorców (k. 7 – 9), pisma (k. 10), pisma z ZUS (k. 11), wezwania (k. 13), nieodebranej przesyłki (k. 14), danych osobowych i adresowych (k. 18), zawiadomienia (k. 21), zwrotnego potwierdzenia odbioru (k. 22), oświadczenia (k. 197), szczegółowej listy płac (k. 198 – 200), zgłoszenia do ubezpieczeń i dokumentacji (k. 201 – 219), pisma z ZUS (k. 220).

Obwiniona K. H. stawiała się na rozprawie w dniu 06 lipca 2015 roku. W toku przesłuchania wyjaśniła, że od maja 2013 roku do lutego 2014 roku była Prezesem (...) sp. z o.o., zaś jej funkcja polegała tylko na zajmowaniu się wydawnictwem. Wyjaśniła, że nie zajmowała się sprawami kadrowymi i finansowymi, tylko kilka razy widziała E. K. w biurze. Obwiniona wskazała, że suma wynagrodzenia E. K. podawana w sprawie jest nieprawdopodobna. Wyjaśniła również, że to nie jej podpis znajduje się pod umową o pracę zawartą pomiędzy E. K. a spółką (...) Sp. z o.o. K. H. oświadczyła, że opóźnienia w płatnościach mogły wynikać z trudnej sytuacji, ona sama nie miała wglądu do decyzji finansowych i nie miała świadomości, że dochodziło do opóźnień. Wyjaśniła też, że nikt nie miał obowiązku jej o niczym informować.

Sąd zważył, co następuje:

Sąd dał wiarę wyjaśnieniom obwinionej, co do faktu, że była ona Prezesem spółki (...), mającej siedzibę przy ul. (...) w W.. Natomiast Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom obwinionej w zakresie w jakim oświadczyła, że była prezesem od maja 2013 roku do lutego 2014 roku. Jednakże w ocenie Sądu obwiniona składając wyjaśnienia w tej części pomyliła się, gdyż z zebranego w sprawie materiału dowodowego wynika jednoznacznie, że fakt sprawowania funkcji prezesa zarządu w okresie wcześniejszym, niż wskazała to w wyjaśnieniach, nie był okolicznością sporną w niniejszej sprawie i wynika również z odpisu pełnego rejestru przedsiębiorców. Sąd dał natomiast wiarę wyjaśnieniom obwinionej w zakresie w jakim twierdzi, że nie zajmowała się sprawami spółki, w tym jej kwestiami finansowymi i kadrowymi, a sama spółka miała kłopoty finansowe. W powyższym zakresie wyjaśnienia obwinionej korespondują z zeznaniami świadków: T. B. (1), E. K. oraz B. K., którzy zgodnie zeznawali, że sprawy spółki prowadził T. B. (1), który był osobą decyzyjną i zajmował się kadrami oraz finansami (...) Sp. z o.o.

Świadek T. B. (1), mąż K. H., stawił się na rozprawie w dniu 15 października 2015 r. Zeznał, że pełnił w spółce (...) Sp. z o.o. rolę niepisanego dyrektora i zarządzał spółką, Zajmował się kwestiami finansowymi, kadrowymi, płacowymi. Zeznał, że K. H. objęła udziały w spółce z powodów organizacyjno-finansowych, gdyż miała bardzo dobrą zdolność kredytową, co jak nadmieniał – byłoby istotne w momencie – gdyby spółka wystąpiła do banku o kredyt w celu jej ratowania oraz na nowe inwestycje. T. B. (1) przyznał, że spółka (...) była w złej kondycji finansowej, z związku z czym to on musiał podejmować decyzje, co do wypłat wynagrodzeń pracownikom oraz, co do płatności składek na ubezpieczenie społeczne, zdrowotne czy Fundusz Pracy oraz innych należności finansowych. Świadek T. B. (1) przyznał, że to on zatrudnił E. K. w firmie, i prawdopodobnie to jego podpis znajduje się na umowie o pracę, której kopię ujawniono świadkowi, a która to znajduje się w aktach sprawy. Świadek T. B. (1) negował fakt, iż E. K. miałyby otrzymywać wynagrodzenie w wysokości określonej w umowie. Zeznał również, że nie przypomina sobie, by on, jak też K. H., byli zzywani przez Państwową Inspekcję Pracy w celu wyjaśnienia sprawy, co do której toczy się niniejsze postępowanie, jednakże mogło to wynikać z faktu, że korespondencja nie była odbierana przez nich w terminie. Oceniając zeznania świadka Sąd uznał je za wiarygodne w zakresie dotyczącym kondycji spółki i sprawowanej przez niego funkcji, gdyż w tym zakresie jego zeznania korespondują z zeznaniami pozostałych świadków: B. K. jak również E. K.. Natomiast Sąd odmówił wiarygodności zeznaniom świadka w przedmiocie wysokości wynagrodzenia E. K.. T. B. (1) bowiem zeznał, że E. K. nie otrzymywała wynagrodzenia w wysokości 3493,21 zł. brutto. W ocenie Sądu intencją świadka, który jest mężem obwinionej było wykazanie, że nieopłacenie przez obwinioną składek na Fundusz Pracy wynikało nie z braku zajmowania się przez K. H. sprawami spółki lecz z faktu kwestionowania przez nią wysokości wynagrodzenia przyjętego w ustaleniach przez Inspekcję Pracy. Świadek nie potrafił jednak wytłumaczyć, dlaczego nie informował o tych okolicznościach Państwowej Inspekcji Pracy. Pomimo, że z akt sprawy wynika, iż w grudniu 2013 roku skierował oświadczenie do Państwowej Inspekcji Pracy (k.6) a zatem miał świadomość, iż prowadzone jest jakieś postępowanie dotyczące spółki. Ponadto zeznania w tym zakresie zdaniem Sądu są sprzeczne z treścią umowy o pracę, jak również z treścią pisma ZUS (k.220), które to dokumenty Sąd uznał za wiarygodne.

Sąd za wiarygodne w całości uznał zeznania świadka E. K.. Świadek zeznała, że z wykształcenia jest księgową. W spółce (...) zajmowała się przygotowywaniem wszelkich dokumentów, które przedstawiano później księgowości, w tym wystawianiem faktur pod zamówienia. Oświadczyła, że nie jest w stanie wskazać, czyj podpis znajduje się na kopii umowy o pracę przedstawionej jej podczas przesłuchania. Świadek E. K. zeznała, że sporadycznie spotykała w spółce (...). Wskazała, że obwiniona udzieliła jej upoważnienia do podpisywania umów handlowych oraz przez jakiś czas umów z pracownikami. Zeznała, że K. H. nie interesowała się interesami spółki, zaś wszelkie sprawy prowadził T. B. (1), który to ją samą przyjmował do pracy. E. K. wskazała również, że spółka (...) była w złej kondycji finansowej i zalegała z różnego rodzaju płatnościami, także wynagrodzenia pracowników nie zawsze były wypłacane w całości i na czas. Świadek zeznała również, że zaległości finansowe względem państwowych instytucji wynikają z niechęci zarządzających spółką do tychże instytucji. Oświadczyła, że w trakcie trwania stosunku pracy zaproponowano jej obniżenie wynagrodzenia za pracę do kwoty 400 zł brutto, na co nie wyraziła zgody i w związku z tym złożyła wypowiedzenie o pracę. Sąd oceniając zeznania świadka miał na uwadze fakt, iż świadek pozostaje w konflikcie z obwinioną i jej mężem T. B. (2) a pomimo to starała się w sposób obiektywny opisywać sytuację spółki oraz kontakty zarówno z obwinioną jak również ze świadkiem T. B. (1).

Sąd obdarzył również walorem wiarygodności zeznania świadka B. K.. Świadek obsługująca spółkę (...) Sp. z o.o. w sferze płacowej, kadrowej i rachunkowej w okresie od stycznia 2012 roku do lutego 2013 roku zeznała, że spółka miała zaległości w opłacaniu zobowiązań, nawet wśród księgowych. B. K. podkreśliła również, że wszystkie sprawy spółki były konsultowane z T. B. (1), który posiadał upoważnienie, a wszystkie dokumenty przekazywane przez pracowników (...) Sp. z o.o. Ponadto zeznała, że jej biuro rachunkowe przygotowywało umowy, na podstawie których zatrudniano pracowników. W sytuacji E. K. umowa o pracę nie została wygenerowana przez biuro, a przez spółkę. W ocenie Sądu zeznania świadka B. K. w całości zasługują na wiarę. Świadek wykonując swoją pracę pełniła obowiązki w sposób fachowy i rzetelny. Powierzone jej zadania wykonywała zgodnie z najlepszą wiedzą. Nadto świadek jako osoba prowadząca biuro rachunkowe doskonale знаła zasady i tryb dotyczący płatności wynagrodzeń dla pracowników. Co prawda świadek zeznała, że według jej wiedzy wynagrodzenie E. K. nie było wygórowane, co potwierdzają dokumenty złożone przez świadka po rozprawie, jednakże wskazać należy, iż świadek współpracowała ze spółką do lutego 2013 roku, natomiast zarzuty dotyczą składek za miesiąc marzec i kwiecień 2013 roku.

Sąd dał wiarę pozostałym dowodom ujawnionym w trybie art. 76 §1 kpw. Do tych dokumentów należały: notatka służbowa (k. 1-3), oświadczenie (k. 2), wypowiedzenie umowy o pracę (k. 4), pismo z ZUS (k. 5), oświadczenie (k. 6), odpis pełny z rejestru przedsiębiorców (k. 7 – 9), pismo (k. 10), pismo z ZUS (k. 11), wezwanie (k. 13), nieodebrana przesyłka (k. 14), dane osobowe i adresowe (k. 18), zawiadomienie (k. 21), zwrotne potwierdzenie odbioru (k. 22), oświadczenie (k. 197), szczegółowa lista płac (k. 198 – 200), zgłoszenie do ubezpieczeń i dokumentacja (k. 201 – 219), pismo z ZUS (k. 220). Sąd uznał powyższe dokumenty za w pełni wiarygodne. Strony nie kwestionowały ich prawdziwości ani autentyczności. Sąd z urzędu nie dostrzegł powodów, dla których należałoby im odmówić wiarygodności i mocy dowodowej. Odnosząc się natomiast do dokumentu w postaci kserokopii umowy o pracę (k. 3) Sąd również uznał powyższy dokument za wiarygodny. Brak jest bowiem wiarygodnych dowodów, które podważyłyby autentyczność wskazanej umowy.

Zgodnie z treścią art. 122 ust. 1 pkt.1 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 roku o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (Dz.U.2015 poz.149), kto nie dopełnia obowiązku opłacania składek na Fundusz Pracy lub nie opłaca ich w przewidzianym przepisami terminie, podlega karze grzywny, nie niższej niż 3 000 zł. Zgodnie z art. 104 ust. 1 pkt. 1 lit. a ustawy o promocji zatrudnienia – obowiązek opłacania składek na Fundusz Pracy spoczywa na pracodawcy m. in. za osoby pozostające w stosunku pracy.

Z uwagi na treść odpisu pełnego z Krajowego Rejestru Sądowego – Rejestru Przedsiębiorców spółki (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. Sąd uznał, że obwiniona będąc, w okresie wskazanym we wniosku o ukaranie tj. od kwietnia 2013 roku do lutego 2014 roku, prezesem zarządu (...) Sp. z o.o., była odpowiedzialna za odprowadzanie wszelkich składek na ubezpieczenie społeczne, zdrowotne i Fundusz Pracy za pracowników zatrudnionych w spółce. Zatem biorąc pod uwagę fakt, iż E. K. była osobą zatrudnioną w spółce w ramach umowy o pracę, w okresie od 03 grudnia 2012 roku do 28 kwietnia 2013 roku, obwiniona miała obowiązek opłacania składek na Fundusz Pracy także za nią. W konsekwencji Sąd uznał, że obwiniona nie uiszczając składek na Fundusz Pracy popełniła zarzucane jej czyny.

Wykroczenie z art. 122 ust. 1 ustawy o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy można popełnić zarówno umyślnie jak i nieumyślnie. Zgodnie z art. 6 kw wykroczenie popełnione jest nieumyślnie, jeżeli sprawca nie mając zamiaru jego popełnienia, popełnia je jednak na skutek niezachowania ostrożności wymaganej w danych okolicznościach, mimo że możliwość popełnienia tego czynu przewidywał albo mógł przewidzieć. Zdaniem Sądu w okolicznościach niniejszej sprawy brak jest podstaw, aby uznać, iż obwiniona miała zamiar nieopłacania składek w terminie. Sąd dokonując oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego uznał, że obwiniona na skutek niezachowania ostrożności wymaganej w danych okolicznościach, nie uiszczyła składek na Fundusz Pracy, mimo że możliwość popełnienia tego czynu mogła przewidzieć. Zatem obwiniona popełniła zarzucane jej czyny z winy nieumyślnej. W ocenie Sądu obwiniona decydując się na pełnienie funkcji Prezesa Zarządu powinna była zdawać sobie sprawę z tego, do jakiej odpowiedzialności się zobowiązuje. Ponadto biorąc pod uwagę fakt, iż spółka (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. była spółką niewielką i zatrudniała niewielu pracowników obwiniona miała realną możliwość zapoznania się z dokumentacją dotyczącą wynagrodzenia pracowników. Wszelkie czynności dotyczące

spółki podejmował jej mąż, T. B. (1), z którym niewątpliwie obwiniona rozmawiała, wobec czego zdając sobie sprawę ze sytuacji finansowej spółki powinna była przewidzieć, iż mogą powstać problemy związane z uiszczaniem w terminie składek i w konsekwencji nadzorować fakt regulowania w tym zakresie zobowiązań spółki. Należy podkreślić, że obwiniona otrzymała z Państwowej Inspekcji Pracy zawiadomienie o odstąpieniu od przesłuchania w tej sprawie, na które nie odpowiedziała. Obwiniona będąc osobą wykształconą i dorosłą – powinna zdawać sobie sprawę z faktu, że skoro spółka ma problem z płatnościami należy zainteresować się, w jakim stopniu zostały wykonywane obowiązki względem pracowników, które spółka zatrudniała.

Sąd uwzględniając jednak okoliczności czynów popełnionych przez obwinioną, skorzystał z możliwości zastosowania, zgodnie z art. 39 § 1 kw, instytucji nadzwyczajnego złagodzenia kary i odstąpił od jej wymierzenia.

Sąd przed zastosowaniem instytucji nadzwyczajnego złagodzenia kary sprawdza, czy charakter i okoliczności czynu pozwalają na zastosowanie tychże instytucji. Sąd bierze pod uwagę rodzaj naruszonego dobra, wysokość wyrządzonej szkody, stopień winy sprawcy. Sąd ma obowiązek uwzględnić również właściwości i warunki osobiste sprawcy, a więc okoliczności związane z jego osobowością, poziom intelektualny prezentowany przez sprawcę, jego warunki bytowe, socjalne itp. Wszystkie te okoliczności muszą dawać podstawę do pozytywnej prognozy, co do zachowania sprawcy, i uznania, że wymierzenie kary przewidzianej w sankcji naruszonego przepisu, nawet w dolnych granicach byłoby niesłuszne lub nie jest celowe, bowiem sprawca i tak będzie przestrzegał porządku prawnego.

W niniejszej sprawie Sąd wziął pod uwagę wszystkie okoliczności związane z popełnieniem przez obwinioną zarzucanych jej czynów i uznał, iż w rozpoznawanej sprawie należy skorzystać z nadzwyczajnego złagodzenia kary i odstąpił od jej wymierzenia. Sąd uwzględnił stopień winy obwinionej, uznając go za niski, a także charakter okoliczności czynu – a więc przede wszystkim fakt, iż sprawami spółki zajmował się mąż obwinionej, osoba jej bliska, do której obwiniona miała zaufanie. Ponadto Sąd uwzględnił okoliczności dotyczące ciężkiej sytuacji finansowej spółki, jak i samej obwinionej, a także zeznania świadka T. B. (1), który wskazał, że poprosił obwinioną o pełnienie funkcji Prezesa Zarządu spółki ze świadomością, że to nie obwiniona będzie prowadzić jej interesy. Ponadto obwiniona do tej pory działała w granicach prawa i nie była karana, istnieje więc wysokie prawdopodobieństwo, że sam wyrok skazujący spowoduje, iż obwiniona w przyszłości będzie postępować zgodnie z literą prawa.

Sąd na podstawie art. 624 § 1 kpk w związku z art. 119 kpw zwolnił obwinioną z ponoszenia kosztów procesu uznając, że pomimo wysokich dochodów pozostaje ona w trudnej sytuacji finansowej, spowodowanej wysokim zadłużeniem.